

't Geheim fan Klasien

Sonja Nauta

Ferskaidne mînsen bin ik och soa dankber foor hur steun en inset om dut boek met mooglik te maken.

De (skriif)fouten die't fast en seker nag in dut boek foorkomme, bin geheel en al an mysels te witen.

Skriifster: Sonja Nauta

Foto foorkant: Sonja Nauta

ISBN: 9789461937636

© Sonja Nauta, St.-Anne 2013

www.sonjanauta.nl

Ut deuze útgate mât niks fermenigfuldigd worre sonder skriftlike toestemming fan de skriifster.

Foor myn mim Janke,
om't ik soa wiis met hur bin.

De drie sussen in dut ferhaal binne bedocht deur mij en bestaan dus niet in 't echt. Ok weune se in twee bedochte boereplaatsen op 'e wel bestaande Kouweweg.

Sonja Nauta

't Ferhaal begint in
jannewary 2009

HOOFDSTIK 1

‘Ah, gaan dos an ‘e kant, beest,’ sucht Wijke.

Se gooit een fan ‘e katten fan de skoat.

‘Kom maar gau bij ‘t froutsy. Wijke is helendal niet lief foor dij,’ sait Fokje.

Se klopt op hur knie en ‘e kat springt d’r gelyk op. Hij geeft hur koppys en begint luud te spinnen.

‘Sien nou ‘s hoe lief at-y is,’ glimlacht se met ‘n blik op Lukas. Se aait him over de rûg en kriebelt him derna achter de oren.

‘Ik hew meer met honnen,’ sait Wijke en haalt ‘e hând nag ‘s over de troi. ‘Al die fize haren!’

Se skudt met ‘t hoofd.

‘Ni, gelukkig ferhaart Jasper nooit,’ sait Fokje, wizend na de drokke stabij fan hur sus.

‘Wat is ‘t hier weer gesellig,’ sait Evert en stapt de kamer in. Hij komt krekt achter huus weg en is klaar met melken.

Hij loopt eerst op Fokje ôf en geeft hur ‘n tút op ‘t wang.

‘Hoi lieve,’ sait se en krijgt ‘n kleur.

‘Ah jakkes,’ sait Wijke met ‘n dramatise sucht. ‘Al dat ferliefde gedoe. Werom mot dat at ik hier sit?’

‘Dan siestou maar de ândere kant út, jaloers ferken,’ glimlacht Saakje.

Evert negeert Wijke gewoan en lait de hând op Fokje hur al wat dikker worrende búk.

‘Alles goed?’

‘Fansels,’ knikt se.

Saakje lait de Bildtse Post fan fleden week del. Se skudt met ‘t hoofd en sait:

‘Ik bin blij datstou d’r bist. Myn sussen sitte nander weer wat op te naaien.’

‘Oh, maar dat kin niet. Dat is niet goed foor ‘t klainpoppy,’ gniist Evert. Hij knypoogt na syn skoansus.

Wijke bromt wat en pakt de krant fan de tafel.

‘Staat d’r nag wat besonders in?’ fraagt se dan en siet na Saakje.

‘Sels maar leze. Ik bin gyn bibletheek. En neffens mij hestou deuze thús al in ‘e hannen had.’

Wijke buugt hur foorover en prottelt nag wat onferstaanbers.

Saakje steekt de tong út.

Dan sait Wijke: 'Soa, 'n wytplantazy in Minnertsga ontmanteld. En ni Saakje, ik hew fleden week gyn tiid had om 'e krant deur te nimmen.'

'Wytplantazy?' fraagt Fokje. At Wijke knikt, gaat se feerder: 'Dat soks hier ok al gebeurt.'

Wijke tikt met de finger teugen de foorpagina fan de Bildtse Post. Se leest gau feerder.

'Soks gebeurt overal. En och heden, alweer gedoe met dat sorgsintrum der bij de Albert Heijn. Wat 'n gedonder. Hoe lang is dat nou al gaande. Se kinne toekem jaar nag wel an 't praten weze met al die rechtsaken. Wat duurt soks lang. Maanden op 'n útslag wachte. Weer beswaar antekene en weer maanden wachte.'

'Ankem jaar binne wij al hait en mim,' sait Fokje inenen en siet dromerig foor hur út.

'Dan kist ok wel doad weze,' sait Wijke nochter.

Evert begint te lachen.

'Motst 't nou altyd bedorve?'

'Hm, ik doen 't niet met sin, hoor,' gniist se.

'Ni hoor, Wijke, soa maklik komstou niet fan my ôf. Ik sorg d'r wel foor dat ik ankem jaar nag leef,' sait Fokje met 'n twinkeltsy in de ogen.

'Dat hoop ik dos al,' sait Evert.

Wijke rôlt met de ogen.

'Bah, bah,' sait se binnensmônnds.

'Se is jaloers,' sait Fokje met 'n knikky tun Evert.

Saakje winkt 'e kat die't op 't ffinsterbank lait.

'Kom 's Kasper. Kom hier 's.'

Maar de kat doet syn ogen niet eens open. Hij blyft gewoan op syn plakky lêgen.

'Hij mât dy niet,' sait Wijke.

'Ah ouwe seurdoas. Seker met 't ferkeerde been fan 't bêd ôf kommen. Reageer dat dan even op 'n ânder ôf,' lacht se en tikt útdagend teugen de krant.

Wijke mot ok lache.

'Ik bin blij dat jim niet alle dagen over 'e floer komme,' sait Evert. Hij het intussen in de keuken syn hannen wossen en is bij de drie frôly sitten gaan.

Evert is 'n paar maanden leden trouw met syn groate liefde, Fokje. Hij het hur kinnen leerd, doe't se 'n jaar eerder op 'e plaats naast him kwam te weunen.

Temînsen, gedeeltlik. Fokje het tot de seumerfekânsy hyltyd op en del raisd tussen St.-Anne en Den Haag, der't se doe nag werkte.

De plaats waar fan hur hait, Ate Folkertsma. Die is sturven en soa kwam 't dat de drie sussen de plaats urven. De plaats staat an 'e Kouweweg, tussen St.-Anne en St.-Jabik.

't Waar Saakje, die't de plaats niet fekope wou. Sij wou d'r sels op weune. Doe waren Wijke en Fokje 't d'r al gau met eens en fonnen 't best.

Se souwen met hur drieën werom na St.-Anne, en dan weer op 'e groate plaats komme te weunen. Saakje het as enige hur appartemint in Amsterdam anhouwen. In Amsterdam weunt naamlik ok hur frynd Raymond. De ene keer is se op 'e plaats en dan is se weer 'n paar dagen in de groate stâd. Se krijt fan alles 't bêste, soa't se sels altyd sait.

Wijke weunde ok in Amsterdam, maar se het hur hússy wel opsaid. Op de plaats het se genog rúmte foor hur werk. Se is kûnster en sont 'n jaar ferdient se genog om goed rônd komme te kinnen. At se in Amsterdam of omkriten weze mot, maakt se gebrúk fan 't appartemint fan Saakje.

Fokje is de enige die't alle skippen achter hur ferbrând het. Nadat se 't skoaljaar in Den Haag ôfmaakt had en hur beskaiden hússy opsaid, waar se niet op de plaats bij hur sussen telânde kommen, maar fortendalik bij Evert. Se hadden doe 'n half jaar dikke ferkering.

En sont die tiid waar d'r al weer 'n prot feranderd. Soa waren Evert en Fokje op 'n regenige dêg in novimber trouw, wylst se al twee maanden in ferwachting waar. 't Klainpoppy wort soa half juny ferwacht en Fokje kin niet wachte tot 't soafeer is. Se is krekt 'n brodse hin. Se loopt maar wat hine en weer. Hyltyd in 'e weer met kleertsys, lakentsys en nag feul meer.

'At wy hier alle dagen weze souwen, dan sou 't leven 'n stik angenamer weze,' lacht Saakje.

'Nou, drokker in elk gefal!'

Fokje gaat staan en skinkt foor elkeneen 'n kop koffy in.

'Hoe staat 't met 't skriven?' fraagt Evert an Saakje.

'Nag 'n week.'

Hij trekt fragend syn wyngbrauwen op.

'Ja, nag een week en dan lait d'r weer 'n echte Saakje Folkertsma in 'e winkel. En dan nag 'n sinjeersessy hier in Fryslân.'

'Dan is 't nag rap gaan na dyn lêste boek. Ik bin benijd. Ik sil 't seker lezen.'

'O, dus, deuze wel weer,' sait Wijke. 'Die forige fônst ommers maar niks, waar!'

‘Dou houst niet fan ’n roman, maar derom waar ’t dochs wel ’n mooi boek,’
sait Fokje gau.

‘Ni, ’t hindert niks. ’t Is dos ok niet goed ferkocht?’

Saakje haalt de skouders op.

‘Ik kin d’r niet meer wakker fan lêge. Thrillers skrive is gewoan meer myn ding. Maar ik hew ’n roman prebeerd en dat waar ’n hele útdaging. En sels fon ik dat ’t arig lukt waar, hoor. Ik bin d’r nag hyltyd tefreden over, maar ja, at ’t niet goed ferkoopt, dan wort ’t niet ’n bestseller.’

‘Ik hew onderwilens dyn fier boeken lezen,’ sait Evert. ‘En ik fon se echt goed. En sorry, an die roman bin ik niet begonnen. Dat likent my maar niks.’

Hij roert in de koffy.

‘Die sinjeersessy. Is dat nou leuk?’

‘Och, leuk, leuk. Ik fyn dat ’t d’r bij hoort. ’n Prot mînsen waardere ’t en foor mij is ’t leuk om te sien wat foor soort mînsen myn boeken leze. Al komme d’r ok ’n prot om ’n handtekening foor hur hait of mim of pake of bep te halen, hoor.’

Se rimpelt hur neus en dinkt even na.

‘Foor ’n keer is ’t wel leuk,’ knikt se dan. ‘Soms is ’t ok wel raar hoor. Dut boek is befoorbeeld al ’n paar maanden ôf. Ik hew alweer ’n kort ferhaal skreven. Gewoan foor mysels. Ik fyn ’t niet goed genug om d’r wat met te doen. ’t Foelt nag niet ôf, wylst ’t dat wel is. Ik laat ’t gewoan lêge en meskien doen ik d’r ooit weer wat met. Maar dan is ’t soms dus freemd om weer over ’n boek te praten wat je foor je gefoel al soa’n hut leden ôfmaakt hewwe.’

‘En ’n nij boek?’ fraagt Evert.

‘n Echt nij boek sit nag niet in myn hoofd en lait dus ok foorlopig nag niet in ‘e winkels.’

Se glimlacht.

D’r fâlt ’n korte stilte.

‘Wat fijn h’n dat de rust weer werom is,’ sucht Fokje en nimt ’n slok fan hur koffy. Se aait Lukas nag hyltyd over de rûg. ’t Besy knort luud.

‘De rust?’ fraagt Saakje niet begripend.

‘Nou ja, fleden jaar waar dos wel heel onrustig. D’r is doe nagal wat gebeurd, fyn ik.’

‘Dyn ferhuzing, bedoelst seker,’ sait Wijke. Se lait de krant weer naast hur del.

‘Ja, ok. Maar ok jim ferhuzing en Wijke hur werk, wat inenen soa goed gaat na hur drokke eksposisy. Saakje hur nije boek. Alles wat d’r om ‘e plaats hine hong. Hait syn brieven. Syn ferklarings. ‘t Hele gebeuren met tante Tine en tante Klasien. Ik fon ‘t niet altyd like leuk, hoor,’ sait Fokje.

‘Derna nag jim trouwerij,’ sait Saakje met ‘n lach.

‘Dat waar ok drok. Maar dat waar een fan ‘e leukere dingen!’

‘Dat mât ik hope,’ lacht Evert. ‘Die jurk fan dij koste âns genug!’

‘En dou fônst him maar wat mooi!’ roept Fokje met twinkeltsys in ‘e ogen.

‘Dos dink ik dat ‘t stilte foor de storm is,’ sait Wijke serieus knikkend.

‘Stilte foor de storm. Welke storm?’ fraagt Saakje. ‘Ik dink dat wij ôns deel wel had hewwe.’

‘Wel, ni. D’r komt ‘n hele groate storm an. Ik foel ‘t gewoan.’

Wijke blyft ernstig.

‘Hestou soms wat te fertellen?’ fraagt Fokje dan neskierig. Se buugt hur ‘n eandsy over de tafel.

‘Wel, ni. Doen niet soa raar,’ sait Wijke gau. ‘Ik doel op ‘t klainpoppy!’

Dan lacht se luud.

‘Oh dat,’ sucht Fokje en mêt lait se hur hannen op ‘e búk. ‘Maar dat is leuk. Dat is just goed.’

‘Dat hoopstou. Neffens mij kinne die klaine mônsters heel luud skruwe. Se kinne dyn hele nachtrust ferpeste. Se skite de boel d’ronder en âns dan spoie se wel op dyn skoane troi. Ni Fokje, over ‘n hutsy fynstou ‘t ok niet leuk meer. Dan is dat klaine protsy mîns een groate nachtmerry.’

Nou begint Evert och soa hard te lachen.

‘Wijke, ik weet datstou niet altyd like fleurig in ‘t leven staast, maar dut slaat werklik alles!’

Hij skudt nag hyltyd lachend syn hoofd.

‘Dus dou worst niet ‘n oppastante?’ fraagt Fokje plagend. ‘t Kin hur helendal niks skele wat hur oudste sus fan kines fynt. Se weet dat Wijke faak overal krytyk op het, maar diep in hur hart is se soa beroerd nag niet.

‘Oppastante?’

Wijke trekt ‘n suur gesicht.

‘Wat dinkstou sels?’

Hur dos al donkere stim klinkt nag donkerder.

‘Nou, dou hest ‘n gesicht as ‘n oorwurm. Dat likent my gyn goed foorteken.’

‘Bring ‘t poppy maar gerust, hoor. Dat fine tante Wijke en tante Saakje drekt helendal niet slim,’ gniist Saakje.

‘Wat is d’r nou leuker as soa nou en dan ’n klainpoppy op ’e plaats te hewwen. Ik dink datst heel goed ruften ferskoane kist.’

‘Kom nou!’ roept Wijke. ‘Wat dinkstou wel niet. Dat sil ik nooit doen.’

‘Ah ah, wat weer ’n groatsens,’ lacht Evert. ‘Ik dink dat Wijke straks niet bij ’t klainpoppy weg te slaan is Fokje. Let op myn woorden.’

‘Ik bin bang datstou gelyk hest,’ grinnikt Fokje.

Se pakt de skaal met koek en gaat d’r met bij lâns.

‘Ik hou helendal niet fan dat klaine goed,’ sputtert Wijke nag wat.

‘Hm, fansels niet.’

‘Ik haat kines!’

‘Hm, fansels Wijke,’ glimlacht Saakje. ‘Dou haatst ’t plattelând. Dou haatst ’e stâd. Dou haatst alle finten. Mot ik nag even feerder gaan?’

Dan lacht Wijke.

‘Is ’t soa slim met mij?’

‘Nag slimmer,’ sait Evert en nimt ’n hap fan syn koek.

‘Wat hestou ’t dan min troffen met soa’n skoansus.’

‘Astou dat maar weetst!’ sait-y en wiist met ’n finger na hur. ‘Dus ik sou maar wat liever weze.’

‘Sorry, soa bin ik niet geboren,’ sait se en se haalt ’e skouders op.

Ok sij nimt ’n hap fan hur koek.

‘Binne jim al út ’n naam?’ fraagt Saakje dan an Fokje.

‘Nou, toefallig wel. Soa moeilik waar ’t niet, hoor. Ik saai wat en Evert knikte.’ En se siet de hait fan ’t poppy even an.

‘Dat is de moeite wirrig. Waar Raymond maar soa maklik.’

‘Ha, krekt al woust ’n skoathonds,’ gniist Wijke. ‘Dou bist maar wat blij dat Raymond dy soa nou en dan ’n groate bek geeft.’

‘Nou, wat dinkstou wel niet fan ôns relasy. Wij gaan heel goed metnander om, hoor.’

‘Dat weet ik, maar ’n sacht kookt aai is niks foor dij.’

‘Soa nou en dan even lekker bekfechte is goed foor ’n mîns,’ lacht Saakje. ‘En ’t dan weer goedmake...’, en se hout hur stil.

‘Dat doen jim maar in Amsterdam at ik niet in ’e buurt bin!’ roept Wijke.

Saakje, Fokje en Evert motte och soa lache.

Lukas rekt him út en springt bij Fokje fan ’e skoat. Hij springt weer op ’t fîensterbank en gaat naast syn broer lêgen. Tefreden lait-y syn kop teugen Kasper syn voorpoaten.

At se an hur tweede koppy koffy sitte, sait Fokje: 'Wete jim wel dat Evert foor 't eerst in syn leven, sait-y, soa stiif as 'n deur waar? Fan 't reedrijen fan lessen!'

'Och heden, worre d'r inenen ândere spieren brúkt as bij 't melken?' fraagt Wijke sarkastys.

'Serieus, lach my niet út. Ik hew echt last had!' sait Evert.

'Gelukkig het Fokje dy massere kinnen, nietwaar?' lacht Saakje.

'Jim ok altyd met jim gefrunnik annander!'

'Wijke, hoe is Fokje âns in ferwachting raakt?'

Evert gniffelt.

'Foorlichting hew ik echt wel had. Ik bin blij dat ik allenig bin!' tiert Wijke.

'Fansels. Fansels, ouwe seur. Ik dink ok dat gyneen dij hewwe wil!' lacht Saakje luud.

'Wij noeme dat 'noodgedwongen alleen', ' sait Evert.

HOOFDSTIK 2

At de tillefoan gaat, siet Saakje ferstoord op. Se sit in hur werkkamer achter 'e kompjoeter.

Gau gaat se staan en loopt na de kamer. Op de nummermelder siet se dat 't Yfke is.

'Hee,' lacht se at se opnimt.

'Hee, met mij,' hoort se de stim fan hur bêste fryndin.

'Ah, d'r is wat. Fertel. Ik bin een en al oor.'

'Nou, wat mot ik fertelle?'

Saakje gaat bij de tafel sitten en rimpelt hur neus.

'Wat klinkst futloas. Bist niet recht bij 't spul?'

'Niet bij 't spul. Hoe komst der bij?'

't Blyft even stil.

'Ik maak my sorgen,' begint Yfke dan. 'Maar ik weet niet goed werover.'

'Aha, dat is dus 'n och soa groat probleem,' knikt Saakje.

Se het gyn idee wer't hur fryndin 't over het.

'Ik bin heel serieus, hoor. Ik weet my gyn raad. 't Klinkt fansels heel stom. En meskien lait 't an mysels, maar ik foel dat d'r wat an 'e hand is.'

'En wat is dat 'wat'?'

'Wist ik 't maar,' hoort Saakje Yfke an 'e ândere kant fan 'e lyn suchten.

'Gaat 't om een fan de kines. Gaat 't niet goed op skoal?' oppert Saakje.

'Ni, ik dink 't niet.'

'Dyn werk?'

'Ni, dat gaat prima.'

'Het 't met Sido te krijen?'

'Dat weet ik dus niet.'

'Hij is dyn man!' lacht Saakje luud. 'Dou weetst dos wel at 't goed sit tussen jim of niet.'

'Dat is 't 'm nou just. Ik hew 't gefoel at him wat dwars sit, maar hij wil d'r blykber niet over prate met mij.'

'Dus Sido is dat 'wat' werstou dy sorgen om maakst,' sait Saakje nou met 'n sucht.

'Stom h'n.'

Saakje hoort an Yfke hur stim dat 't hur raakt. Normaal is Yfke altyd de fleurighyd sels.

Se is útbundig, spontaan, ontsettend lief, selfstandig en sorgsem. Se is al jare met Sido en tegaar hewwe se fier kines. De oudsten binne jonges en de jongste twee binne maisys. Saakje mág graag over de kines fan Yfke. Se hewwe, op Rixt na, allegaar 't karakter fan Yfke. Se hewwe altyd 'n best sin, enthoesiast en fleurig. Rixt, de benjamin, is wat serieuzer en stiller fan aard, maar ok der is niks mis met fansels.

Maar nou klinkt Yfke hur stim alles behalve fleurig en opgewekt.

'Hest him froegen wat d'r is?'

'Al tien keer,' sucht Yfke.

'Okee, ik hoor 't al. Dou sitst 'n bitsy in 'e put. Der sil ik wat an doen. Sille wy foor môrn wat ôfprate?'

'Ni, dan kin ik niet. Môrn hew ik de hele dâg fergaderings. Och soa saai, ik weet 't, maar 't mot ok gebeure.'

Saakje fynt 't maar niks. Normaal praat Yfke fol fuur over hur werk. En fergaderings het se nag nooit saai fonnen!

'Overmôrn dan?'

Se hoort Yfke de bladsys in hur aginda omslaan.

'Dan kin ik allenig offens. Overdâgs mot ik met de kines na de tandarts. Mark het al 'n paar dagen pinemônd en nou hew ik maar 'n ôfspraak foor al myn hannebiners maakt.'

'Frijdegoffen is goed hoor. Ik kom wel bij dij.'

'Fijn. Och soa fijn.'

At Saakje 'n paar menúten later de hoorn dellait, is se d'r niet gerust op. Se treft Yfke selden in soa'n boi. Dut foerspelt niet feul goeds.

Om hur gedachten wat te fersetten trekt se hur jas an en gaat na búnnen. 't Is koud, maar 't regent nou in elk gefal niet. In de tún treft se Jasper, de hând fan Wijke. Hij komt enthoesiast op hur ôf fligen.

Se gaat gau op knieën sitten en aait him over de kop.

'Kom, eerst even bij de ândere beesten sien en dan gaan wy 'n eandsy te koieren.'

Se gaat staan en nimt Jasper met na de sijkant fan 'e boereplaats. De waaie, die't om de plaats hine lait, is 'n paar bunder. De rest had hur hait al ferkocht. Evert het 't in 'n paar groate stikken ferdeeld en soa komt 't dat Mies en Miep, de twee ponnys, nou om 'e plaats lope. Fanút de weunkamer hewwe se meestentiids goed sicht op 'e beesten.

Mies en Miep komme drekt naar 't stek at se Saakje sien. 't Binne minisjetlandponnys en baide hewwe 'n donkerbrún helder om 't hoofd.

‘Ha maisys,’ sait se en aait se om beurten. ‘Ik sil jim soa inhale hoor. ’t Is sok aaklik weer.’

In de skuur hewwe se, tegaar met Evert en syn hait, twee prachtige stâlen maakt. Der gaan de ponnys seker winterdâgs foor de nacht hine.

Saakje gaat na de achterkant fan de plaats. Der lope de hinnen en ‘e haan in ’t hok. Se nimt de aaien d’rút en lait se in ‘e lange gang. Dan gaat se met Jasper na de kninen. Die geeft se ‘n stikky ouwe bôl.

Tefreden aait se de hând even over syn kop. Hij blaft en springt bij hur op.

Dan kykt se om hur hine. Recht foor hur is de plaats fan Evert en Fokje. ’t Is ‘n mooie, goed onderhouden plaats. Se knypt de ogen half dicht en meent sels Tarzan lopen te sien. Nou ja, hij sjokt eerder over ’t hiem.

Jasper blaft weer. Syn steert gaat as ‘n wild hine en weer.

Bij de dyk blyft Saakje staan. Dan beslút se linksôf te gaan. Met de hannen in ‘e bússen loopt se in ‘n stevig timpo deur tot de Middelweg-West. Jasper blyft bij hur. Hij mât graag ‘n eand koiere want hij is niet moe te krijen.

Se wachte bij de dyk. Saakje hout him an syn hâlsband beet. At d’r gyn auto’s meer ankomme, steke se over na de ândere kant fan ‘e Kouweweg, de kant fan Belkum út.

’t Waait hard. Se set de kraag fan de jas op.

‘Kom maar gau, Jasper.’

De hând loopt met de neus in ‘e wyn ‘n paar meter foor hur út. Se geniete baide.

Saakje mot an ‘t tillefoangesprek met Yfke dinke. Se kin Yfke al hest hur hele leven. Se waren al fryndinnen op de legere skoal. Se fertelden nander alles. En nag hyltyd.

En at Yfke nou hur bedinkings het bij hur man, dan is d’r ok wat. Maar wat. Se kin Sido ok frij goed. En se is gek met him. Hij past soa goed bij hur fryndin. En se hewwe tegaar sokke leuke, grappige kines. Se kin hur niet foorstelle dat d’r echt wat slims an ‘e hând is.

Fan Yfke make hur gedachten inenen ‘n sprong na Raymond. Se is nou al meer as twee jaar bij him en wat se nooit docht had, is dos waar worren. Se is nag hyltyd stapelgek op him. Se foelt flinders in hur búk at se ‘m siet. Se wort blij at se syn stim an de tillefoan hoort.

’t Eerste jaar fan hur relasy weunde se nag helendal in Amsterdam. Doe kwammen se faak bijnader in ‘e huus. ’t Waar maar tien menúttten lope fan syn huus na dat fan hur. ’t Waar gesellig. Se konnen bijnader ete of gewoan even bijnader op ‘e koffy.

Maar nou lait dat wat âns. Spyt het se niet. 't Is 'n goeie beslissing weest om ok gedeeltlik in St.-Anne te weunen. Na 'n jaar is se d'r an wonnen om Raymond niet meer alle dagen te sien. Se belle 'n heel prot en met 'e auto is se ok soa weer in Amsterdam.

Tegaar in een huus weune waar dos al nooit 'n opsy. Derfoor waren se baide tefeul op hur onôfhanklikhyd steld. Derbij is Saakje 'n echt offenmîns. Hoe froeger, hoe beter, en Raymond mâng graag avens laat nag werke en dan útslope.

Fan kines is ok gyn sprake. Saakje het altyd angeven dat se gyn kines wil, hoewel at se d'r wel gek met is. Ok Raymond fynt him sels gyn 'vadertype,' soa at-y sels sait.

Saakje is wel och soa wiis dat se nou tante worre sil. En se gunt 't Fokje.

Fokje is de enige die't de sachte karakteraisengskappen fan hur mim urven het. Hur mim waar, foordat se syk worde, 'n lieve, wêrme frou met 't hart op 't goeie plak. Se waar gek met kines en fon 't na drie aigenlik nag niet genog. In Fokje siet se dat och soa werom. Fokje sil 'n wondermim worre. Der is Saakje fan overtúgd.

Jasper blyft even staan en kykt achterom.

Saakje loopt op him ôf en aait him over de kop.

'Kom, wy gaan weer werom,' sait se. 'Ik bin bang dat 't drekt weer regene sil.'

Se siet na de draigende swarte lucht.

'Wy motte Mies en Miep inhale. De lucht staat as 'n brijwagen. Kom Jasper.'

Even blyft Jasper staan, maar springt dan achter hur an. Met de wyn in de rûg lope se weer na de Middelweg-West.

Thús beslút se Raymond te bellen. Se het dringend behoefte om syn stim te horen.

Na een keer overgaan nimt-y al op.

'Hoi lieverd,' lacht-y.

'Vanwaar dat goeie humeur?' wil Saakje wete.

Se gaat sitten en wêrmt hur hannen an 'n bakky koffy dat se krekt set het. Met de ogen dicht geniet se fan syn stim.

'Er was een vrolijk liedje op de radio. En van goeie muziek knapt een mens op. Bovendien heb ik net m'n buurman op visite gehad. Hij vertelde dat hij gaat emigreren naar Duitsland. Zo zo, helemaal naar Duitsland!'

Raymond buldert fan 't lachen.

'Z'n vrouw is toch Duitse?'